

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.297/2016/43. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2017. március hó 14. és 16. valamint 2017. április hó 13. napjain megtartott nyilvános ülések alapján - XII.r. vádlottal szemben távollétében - meghozta, és 2017. április hó 13. napján kihirdette az alábbi

í t é l e t e t :

A csalás büntette miatt vádlott és társai ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2016. február hó 12. napján kihirdetett 8.B. 1368/2012/355. számú ítéletét I.r. és IV.r. vádlott vonatkozásában **megváltoztatja.**

Az ítélet bevezető részében a 2015. július 8-i határrnapra utalást mellőzi.

IV.r. vádlottat 1 rb. folytatólagosan bűnsegédként elkövetett csalás büntette (1978. évi IV. tv. 318.§ (1) bekezdés (2) bekezdés c.) pont (5) bekezdés b.) pont) és folytatólagosan bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége (1978. évi IV. tv. 276.§) miatt emelt vád alól felmentettnek tekinti.

I.r. vádlott vonatkozásában a vagyonekbozás összegét 143.324.719 (egyszáznegyvenhárommillió-háromszázhuszonnégyezerhétsházszizenkilenc) forintra mérsékli.

A közügyektől eltiltást I.r., III.r. vádlott tekintetében mellékbüntetésként tekinti kiszabottnak.

I.r. vádlott a börtönbüntetésből legkorábban annak kétharmad részének kitöltését követő napon, míg III.r. vádlott legkorábban annak háromnegyed részének, de legalább 3 hónapnak a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

XIII.r. és XIV.r. vádlott esetében egy napi közérdekű munkának 6 óra munkavégzés felel meg.

A Zrt1. (Zrt. jogutódja) magánfél által előterjesztett polgári jogi igényt egyéb törvényes útra utasítja.

III.r. vádlott születési évét pontosítja.

IV.r. vádlott személyazonosító igazolványának számát pontosítja.

VI.r. vádlott anyja utónevét pontosítja.

IX. r. vádlott utónevét és személyazonosító igazolványának számát pontosítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét I.r. III.r., IV.r., V.r., VI.r., VII.r., VIII.r., IX.r., X.r., XI.r., XII.r., XIII.r. és XIV.r. vádlott vonatkozásában helybenhagyja.

I.r. vádlott új személyazonosító igazolványának számát és lakcímét pontosítja, az Egyesült Királyságbeli címe megszűnt, külföldi vezetői engedélye érvénytelen.

III.r. vádlott korábbi tartózkodási helye megszűnt, jelenlegi tartózkodási helyét pontosítja.

A másodfokú eljárásban felmerült összesen 359.420,- (háromszázötvenkilencezer-négyszázhusz) Ft bűnügyi költségből IV.r. vádlott 38.410,- (harmincyolcezer-négyszázötven), V.r. vádlott 31.250,- (harmincegyezer-kettőszázötven), VI.r. 44.450,- (negyvennégyezer-négyszázötven), VII.r. 41.450,- (negyvenegyezer-négyszázötven), IX.r. vádlott 37.640,- (harminchétezer-hatszáznegyven), X.r. vádlott 36.960,- (harminchétezer-kilencszázhatvan), XII.r. vádlott 38.080,- (harmincyolcezer-nyolcvan), XIII.r. vádlott 35.000,- (harmincezezer), XIV.r. vádlott 56.180,- (ötvenhátezer-egyszáznyolcvan) Ft-ot köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Törvényszék a 2016. év február hó 12. napján kihirdetett 8.B.1368/2012/355. számú ítéletével I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki 2 rb. folytatólagosan elkövetett csalás bűntettében (Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés bc) pont, (6) bekezdés b) pont), 3 rb. folytatólagosan elkövetett csalás bűntettében (Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés bc) pont, (5) bekezdés b) pont) és 5 rb. folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétségében (Btk. 345. §). Ezért őt halmazati büntetésül 5 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. 174.331.029 Ft vonatkozásában vagyoneklobzást rendelt el, úgy rendelkezett, hogy a vádlott a börtönbüntetésből annak kétharmad részének letöltése után bocsátható feltételes szabadságra. A börtönbüntetés tartamába beszámítani rendelte a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt.

II. r. vádlottat az ellene 3 rb. folytatólagosan elkövetett csalás bűntette (1978. évi IV. törvény 318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont, (7) bekezdés b) pont), 2 rb. folytatólagosan elkövetett csalás bűntette (1978. évi IV. törvény 318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont, (6) bekezdés b) pont) és 5 rb. folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége (1978. évi törvény 276. §) miatt emelt vád alól felmentette.

III. r. vádlottat bűnösnek mondta ki 3 rb. folytatólagosan elkövetett csalás bűntettében mint bűnsegéd (Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés bc) pont, (4) bekezdés b) pont) és 3 rb. folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétségében mint bűnsegéd (Btk. 345. §), ezért mint többszörös visszaesőt halmazati büntetésül 10 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre és 1 év közügyektől eltiltásra ítélte. Úgy rendelkezett, hogy a börtönbüntetésből annak háromnegyed részének letöltése után bocsátható feltételes szabadságra, a szabadságvesztés tartamába beszámítani rendelte a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt.

III. r. vádlottat az ellene 2 rb. folytatólagosan elkövetett csalás bűntette (1978. évi IV. törvény 318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont, (6) bekezdés b) pont) és 2 rb. folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége (1978. évi IV. törvény 276. §) miatt emelt vád alól felmentette.

IV. r. vádlottat bűnösnek mondta ki 3 rb. folytatólagosan elkövetett csalás büntetében mint bűnsegéd (Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés bc) pont, (4) bekezdés b) pont), csalás büntetében mint bűnsegéd (Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés bc) pont, (3) bekezdés b) pont), 3 rb. folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétségében mint bűnsegéd (Btk. 345. §) és hamis magánokirat felhasználása vétségében mint bűnsegéd (Btk. 345. §), ezért halmazati büntetésül 150 óra közérdekű munka büntetésre ítélte, melyet fizikai munkakörben rendelt végrehajtani. Rendelkezett a munkakötelezettség teljesítése önhibából történő elmulasztása esetére.

V. r. vádlottat bűnösnek mondta ki folytatólagosan elkövetett csalás büntetében mint bűnsegéd (Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés bc) pont, (4) bekezdés b) pont), folytatólagosan elkövetett csalás büntetében mint bűnsegéd (Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés bc) pont, (3) bekezdés b) pont), csalás büntetében mint bűnsegéd (Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés bc) pont, (3) bekezdés b) pont), 2 rb. folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétségében mint bűnsegéd (Btk. 345. §) és hamis magánokirat felhasználása vétségében mint bűnsegéd (Btk. 345. §). Ezért halmazati büntetésül 150 napi tétel pénzbüntetésre ítélte, az egy napi tétel összegét 1500 Ft-ban állapította meg. Úgy rendelkezett, hogy a kiszabott 225.000 Ft pénzbüntetést meg nem fizetése esetén fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

VI. r. vádlottat bűnösnek mondta ki folytatólagosan elkövetett csalás büntetében mint bűnsegéd (Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés bc) pont, (4) bekezdés b) pont), 2 rb. folytatólagosan elkövetett csalás büntetében mint bűnsegéd (Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés bc) pont, (3) bekezdés b) pont) és 3 rb. folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétségében mint bűnsegéd (Btk. 345. §). Ezért öt halmazati büntetésül 150 napi tétel pénzbüntetésre ítélte, az egy napi tétel összegét 1000 Ft-ban állapította meg. Úgy rendelkezett, hogy a kiszabott 150.000 Ft pénzbüntetést meg nem fizetése esetén fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

VII. r. vádlottat bűnösnek mondta ki folytatólagosan elkövetett csalás büntetében mint bűnsegéd (Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés bc) pont, (4) bekezdés b) pont), 2 rb. folytatólagosan elkövetett csalás büntetében mint bűnsegéd (Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés bc) pont, (3) bekezdés b) pont) és 3 rb. folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétségében mint bűnsegéd (Btk. 345. §), ezért halmazati büntetésül 150 napi tétel pénzbüntetésre ítélte, az egy napi tétel összegét 1000 Ft-ban állapította meg. Úgy rendelkezett, hogy a kiszabott 150.000 Ft pénzbüntetést meg nem fizetése esetén fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

VIII. r. vádlott bűnösségét folytatólagosan elkövetett csalás büntetében mint bűnsegéd (Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés bc) pont, (4) bekezdés b) pont), folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétségében mint bűnsegéd (Btk. 345. §) és hamis magánokirat felhasználása vétségében mint bűnsegéd (Btk. 345. §) állapította meg. Ezért halmazati büntetésül 100 napi tétel pénzbüntetésre ítélte, az egy napi tétel összegét 1000 Ft-ban állapította meg. Úgy rendelkezett, hogy a kiszabott 100.000 Ft pénzbüntetést meg nem fizetése esetén fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

VIII. r. vádlottat az ellene folytatólagosan elkövetett csalás büntette (Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés bc) pont, (5) bekezdés b) pont), csalás büntette (Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés bc) pont, (4) bekezdés b) pont) és folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétsége (Btk. 345. §) miatt emelt vád alól felmentette, az ellene tulajdon elleni szabálysértés miatt indult eljárást megszüntette.

IX. r. vádlottat bűnösnek mondta ki folytatólagosan elkövetett csalás büntetében mint bűnsegéd (Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés bc) pont, (4) bekezdés b) pont), folytatólagosan elkövetett csalás büntetében mint bűnsegéd (Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés bc) pont, (3) bekezdés b) pont), csalás büntetében mint bűnsegéd (Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés bc) pont, (3) bekezdés b) pont), 2 rb. folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétségében mint bűnsegéd (Btk. 345. §) és hamis magánokirat felhasználása vétségében mint bűnsegéd (Btk. 345. §), ezért halmazati büntetésül 150 napi tétel pénzbüntetésre ítélte, melynek egy napi tétele összegét 1000 Ft-ban állapította meg. Úgy rendelkezett, hogy a kiszabott összesen 150.000 Ft pénzbüntetést meg nem fizetése esetén fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

IX. r. vádlottat az ellene 2 rb. folytatólagosan elkövetett csalás büntette (1978. évi IV. törvény 318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont, (5) bekezdés b) pont) és 2 rb. folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége (1978. évi IV. törvény 276. §) miatt emelt vád alól felmentette.

X. r. vádlottat bűnösnek mondta ki folytatólagosan elkövetett csalás büntetében mint bűnsegéd (Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés bc) pont, (4) bekezdés b) pont), folytatólagosan elkövetett csalás büntetében mint bűnsegéd (Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés bc) pont, (3) bekezdés b) pont), csalás büntetében mint bűnsegéd (Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés bc) pont, (3) bekezdés b) pont), 2 rb. folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétségében mint bűnsegéd (Btk. 345. §) és hamis magánokirat felhasználása vétségében mint bűnsegéd (Btk. 345. §), ezért halmazati büntetésül 150 napi tétel pénzbüntetésre ítélte, egy napi tétel összegét 1200 Ft-ban állapította meg. Úgy rendelkezett, hogy a kiszabott 180.000 Ft pénzbüntetést meg nem fizetése esetén fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

X. r. vádlottat az ellene folytatólagosan elkövetett csalás büntette (1978. évi IV. törvény 318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont, (5) bekezdés b) pont) és folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége (1978. évi IV. törvény 276. §) miatt emelt vád alól felmentette.

XI. r. vádlottat bűnösnek mondta ki folytatólagosan elkövetett csalás büntetében mint bűnsegéd (Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés bc) pont, (4) bekezdés b) pont), folytatólagosan elkövetett csalás büntetében mint bűnsegéd (Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés bc), (3) bekezdés b) pont) és 2 rb. folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétségében mint bűnsegéd (Btk. 345. §), ezért halmazati büntetésül 100 napi tétel pénzbüntetésre ítélte, melynek egy napi tételének összegét 1600 Ft-ban állapította meg. Úgy rendelkezett, hogy a kiszabott 160.000 Ft pénzbüntetést meg nem fizetés esetén fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

Az ismeretlen helyen tartózkodó XII. r. vádlott bűnösségét 4 rb. folytatólagosan elkövetett csalás büntetében mint bűnsegéd (Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés bc) pont, (4) bekezdés b) pont), csalás büntetében mint bűnsegéd (Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés bc) pont, (3) bekezdés b) pont), 4 rb. folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétségében mint bűnsegéd (Btk. 345. §) és hamis magánokirat felhasználása vétségében mint bűnsegéd (Btk. 345. §) állapította meg, ezért halmazati büntetésül 150 óra közérdekű munka büntetésre ítélte, melyet fizikai munkakörben rendelt végrehajtani. Rendelkezett a munkakötelezettség teljesítése önhibából történő elmulasztása esetére.

XIII. r. vádlott bűnösségét 3 rb. folytatólagosan elkövetett csalás büntetében mint bűnsegéd (1978. évi IV. törvény 318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont, (5) bekezdés b) pont) és 3 rb. folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében mint bűnsegéd (1978. évi IV. törvény

276. §) állapította meg, ezért, mint különös visszaesőt halmazati büntetésül 45 nap közérdekű munka büntetésre ítélte, melyet fizikai munkakörben rendelt végrehajtani. Rendelkezett a munkakötelezettség elmulasztása esetére.

XIV. r. vádlottat bűnösnek mondta ki 3 rb. folytatólagosan elkövetett csalás büntetében mint bűnsegéd (1978. évi IV. törvény 318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont, (5) bekezdés b) pont), folytatólagosan elkövetett csalás büntetében mint bűnsegéd (1978. évi IV. törvény 318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont, (4) bekezdés b) pont) és 4 rb. folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében mint bűnsegéd (1978. évi IV. törvény 276. §), ezért mint különös visszaesőt halmazati büntetésül 45 nap közérdekű munkára ítélte, melyet fizikai munkakörben rendelt végrehajtani. Rendelkezett arra az esetre, ha a vádlott munkakötelezettségének önként nem tesz eleget.

XIV. r. vádlottat az ellene folytatólagosan elkövetett csalás büntette (1978. évi IV. törvény 318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont, (5) bekezdés b) pont) és folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége (1978. évi IV. törvény 276. §) miatt emelt vád alól felmentette.

XV. r. vádlottat az ellene 2 rb. csalás vétsége (1978. évi IV. törvény 318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés I. fordulat) és 2 rb. magánokirat-hamisítás vétsége (1978. évi IV. törvény 276. §) miatt emelt vád alól felmentette.

Kötelezte I. r. vádlottat, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követő 15 napon belül kártérítés jogcímén fizessen meg a Zrt2. magánfél részére 31.006.310 Ft-ot, annak 2005. október 12-től a kifizetésig járó törvényes kamatát, a Zrt2. magánfelet ezt meghaladó igénye érvényesítésével egyéb törvényes útra utasította.

Az Zrt3. magánfél által előterjesztett polgári jogi igényt egyéb törvényes útra utasította. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelkekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen az ügyész többirányú fellebbezést jelentett be. I. r. vádlott terhére eltérő minősítés és a büntetés súlyosítása, II. r. vádlott terhére felmentés miatt, bűnösség megállapítása és büntetés kiszabása, III. r. vádlott terhére részfelmentése miatt, eltérő minősítésért és végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés kiszabásáért, IV. r. vádlott terhére eltérő minősítésért és végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés kiszabásáért, V. r. vádlott terhére eltérő minősítésért és végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés kiszabásáért, VI. r. vádlott terhére eltérő minősítésért és végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés kiszabásáért, VII. r. vádlott terhére eltérő minősítésért és végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés kiszabásáért, VIII. r. vádlott terhére részfelmentése miatt, eltérő minősítésért és végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés kiszabásáért, IX. r. vádlott terhére részfelmentése miatt, eltérő minősítésért és végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés kiszabásáért, X. r. vádlott terhére részfelmentése miatt, eltérő minősítésért és végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés kiszabásáért, XI. r. vádlott terhére eltérő minősítésért és végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés kiszabásáért, XII. r. vádlott terhére eltérő minősítésért és végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés kiszabásáért, XIII. r. vádlott terhére végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés kiszabásáért, XIV. r. vádlott terhére részfelmentése miatt, eltérő minősítésért és végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés kiszabásáért, XV. r. vádlott terhére felmentése miatt, bűnösség megállapításáért és büntetés kiszabása érdekében jelentett be fellebbezést.

I. r. vádlott és meghatalmazott védője megalapozatlanság és felmentés, III. r. vádlott és meghatalmazott védője enyhítés, IV. r. vádlott és kirendelt védője felmentés, V. r. és VI. r. vádlottak

kirendelt védői felmentés, VII. r. vádlott elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés, VIII. r. vádlott meghatalmazott védője felmentés, XI. r. , XII. r. és XIII. r. vádlottak kirendelt védői felmentés, XIV. r. vádlott és kirendelt védője felmentés érdekében jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.706/2016/1-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést módosított tartalommal, a súlyosabb büntetések kiszabása tekintetében fenntartotta, míg II. r. és XV. r. vádlottak vonatkozásában a felmentés, III. r., VIII. r., IX. r., X. r. és XIV. r. vádlottak vonatkozásában a részfelmentések miatt bejelentett fellebbezést visszavonta. A védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

Észlelte, hogy a törvényszék több esetben elmulasztotta elbírálni a tanúk által a rendbírság kiszabása ellen bejelentett fellebbezéseket, így tanú1, tanú2, tanú3 és tanú4 által bejelentett fellebbezéseket, mely mulasztás a büntetőügy érdemi elbírálását nem befolyásolta. Észrevételezte azt is, hogy az ítélet bevezető rendelkezése nem tartalmazza a 2014. november 20. és november 26.-i tárgyalási napokat, amely tárgyalásokon érdemi bizonyítást vett föl a törvényszék. Ezen kivételektől eltekintve álláspontja szerint a törvényszék eljárását a perrendi szabályok megtartásával folytatta le. XII. r. vádlott esetében helytállóan alkalmazta a Be. XXV. fejezete szabályait, eljárásában széleskörű bizonyítást vett fel, ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette. A büntetőügy releváns bizonyítékait megvizsgálta, azokat egyenként és egymással összefüggésben értékelte és I. r. , III. r., IV. r., V. r., VII. r., VIII. r., IX. r., X. r., XI. r., XIII. r. és XIV. r. vádlottak teljes körű, míg VI. r. vádlott részbeni tagadása mellett mérlegelési jogkörében eljárva a tényállást helyesen állapította meg.

A tényállás mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért az felülbírálatra alkalmas. Az ügyészi álláspont az volt, hogy a törvényszék indokolási kötelezettségét is kellő terjedelemben teljesítette, indokolása nem sérti a logika szabályait, részletesen és logikusan vezette végig, hogy a vádlottak tagadásával szemben miért alapította a terhelő tényállást a tanúvallomásokra, a szakértői véleményre és az ismertetett okiratokra. Következtetései logikusak. Helyesen zárta ki a törvényszék az ítélet 105. oldal 3. bekezdésében az ügyfelek nyilatkozatait, mivel e személyek nem tanúkénti figyelmeztetés után tették meg azokat. Az elsőfokú ügyészi állásponttól eltérően osztotta a törvényszék véleményét a sértett biztosítókért kár összegével kapcsolatban. A szerződések megkötése után befolyt díj értelemszerűen növelte a biztosítók vagyonát, míg a kifizetett jutalék ezt a megnövekedett vagyont csökkentette, a kár számítása és a cselekmények minősítése nem kifogásolható.

A fellebbviteli főügyészség képviselője a megalapozott tényállás megváltoztatására a másodfokú eljárásban törvényes okot nem látott, ezért I. r. vádlott és védője, IV. r., V. r., VI. r. vádlottak és védőik, VII. r. vádlott, VIII. r. vádlott védője, XI. r., XII. r., XIII. r. és XIV. r. vádlottak védői által bejelentett, a tényállást felmentés érdekében támadó fellebbezések a bizonyítékok felülmérlegelésének tilalma miatt megítélése szerint nem vezethetnek eredményre.

Az ügyészi álláspont az volt, hogy a helyesen megállapított tények alapján a törvényszék okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és törvényesen minősítette az elkövetett cselekményeket. III. r. vádlott esetében a személyi rész 2., 4. pont szerinti elítélések figyelembevételével helytálló a többszörös visszaesőkénti, XIII. r. vádlott esetében a 2. pont szerinti elítélés miatt a különös visszaesőkénti, míg XIV. r. vádlott esetében a 2. pont szerinti elítélés miatt a különös visszaesőkénti elítélés. A Btk. 2. § (2) bekezdés alkalmazásával kapcsolatban az ítélet 183. oldalától kifejtett álláspontot XIII. r. és XIV. r. vádlottak kivételével nem tartotta kifogásolhatónak.

A büntetés kiszabási körülmények értékelése során a törvényszék a vádlottak javára és terhére jelentkező enyhítő és súlyosító körülményeket az ügyészi álláspont szerint feltárta, ezek alapján azonban a kiszabott büntetések nem szolgálják kellően a büntetési célokat. I. r. vádlott esetében nem

olyan súlyúak az enyhítő körülmények, amelyek indokolnák a törvényi minimum kiszabását, e vádlott a cselekménysorozatot az Kft1. ügyvezetőjeként követte el, esetében szükségesnek tartotta a gazdasági társaság vezető tisztségviselői foglalkozástól eltiltás büntetés kiszabását is. Ugyanígy nem indokolják a körülmények III. r. vádlott esetében a különös méltánylást igénylő Btk. 89. § (1) bekezdés alkalmazását. Mindkettőjükkel szemben hosszabb ideig tartó szabadságvesztés büntetés kiszabása és ehhez igazodóan a közügyektől eltiltás tartamának emelése szükséges. IV. r., V. r., VI. r., VII. r., VIII. r., IX. r., X. r., XI. r. és XII. r. vádlottak esetében ezen érvek alapján nem tartotta indokoltnak a Btk. 82. § (2) bekezdés d) pontjának és (3) bekezdésének alkalmazását.

Ellentétesnek vélte a büntetés céljaival XIII. r. és XIV. r. vádlottak vonatkozásában az 1978. évi IV. törvény 87. § (2) bekezdés d) pontja felhívását, megjegyezve azt is, hogy e törvényhely alapján a közérdekű munka kiszabása nem lehetséges, a 87. § (3) bekezdése és (2) bekezdés e) pontja visszautaló rendelkezése miatt közérdekű munka velük szemben nem szabható ki, e két vádlott tekintetében is indokolt a végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés kiszabása, mely esetükben a hatályos Btk. alkalmazását teszi szükségessé. Az ítélet járulékos rendelkezéseit törvényesnek találta.

Indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét változtassa meg, I. r. és III. r. vádlottak szabadságvesztés büntetésének, valamint a közügyektől eltiltásuk tartamát emelje fel, I. r. vádlottat a gazdasági társaság vezető tisztségviselői foglalkozástól határozott időre tiltsa el, XIII. r. és XIV. r. vádlottak esetében indítványozta a hatályos Btk. szerinti minősítést. XIII. r. vádlott cselekményeinek az elbíráláskor hatályos jogszabály szerinti 3 rb. folytatólagosan bűnsegédként elkövetett csalás büntetteként (Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés bc) pont, (4) bekezdés b) pont), 3 rb. folytatólagosan bűnsegédként elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétségeként (Btk. 345. §), XIV. r. vádlott esetében 3 rb. folytatólagosan bűnsegédként elkövetett csalás büntetteként (Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés bc) pont, (4) bekezdés b) pont), folytatólagosan bűnsegédként elkövetett csalás büntetteként (Btk. 373. § (1) bekezdés, (2) bekezdés bc) pont, (3) bekezdés b) pont) és 4 rb. folytatólagosan bűnsegédként elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétségeként (Btk. 345. §). IV. r., V. r., VI. r., VII. r., VIII. r., IX. r., X. r., XI. r., XII. r., XIII. r. és XIV. r. vádlottak tekintetében felfüggesztett szabadságvesztés kiszabására tett indítványt. Egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta. Bejelentette, hogy a kitűzendő nyilvános ülésen nem kíván részt venni.

Az ügyészi fellebbezés visszavonás kapcsán az ítélet II. r. és XV. r. vádlott vonatkozásában 2016. év szeptember hó 28. napján jogerőre emelkedett, mint ahogy a részfelmentéssel érintett vádlottak kapcsán az elsőfokú ítélet felmentő rendelkezései is.

I.r. vádlott védője írásbeli fellebbezés indokolásában a felmentésért bejelentett fellebbezését kiegészítette, másodlagosan a büntetés lényeges enyhítését kérte.

Álláspontja az volt, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozatlan. Tanú5 személyének, tényleges cselekvőségének megítélését illetően a törvényszék ellentmondásba keveredett, mert tanú5 személyét látszatszerreplőként, strómanként kezelte, ugyanakkor a tényállás más részeiben tényleges cselekvőségére utal, mely anomália az indokolás során sem került feloldásra. Részletesen hivatkozta az ítélet ellentmondással érintett megállapításait. Összegezte, hogy nem lehet tanú5 szerepe formális akkor, amikor a vádlottnak cselekvősége az ítélet szerint hozzá köthető. Hivatkozott arra, hogy az ügyfelek egyike sem ismerte fel I. r. vádlottat, mint velük szerződő személyt. Ezen ténynek a törvényszék nem tulajdonított jelentőséget, holott alátámasztja az I. r. vádlott által elmondottakat. Indítványozta, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozatlansági hibáit az ítéltábla szüntesse meg, az iratok tartalmának megfelelően állapítson meg olyan eltérő tényállást, amely összhangban van a vádlott-társak vonatkozásában tanú5 szerepére megállapítottakkal, majd I. r. vádlottat valamennyi vádpont alól mentse fel. Másodlagosan

a büntetés enyhítése körében előterjesztett fellebbezése indokolásaként hivatkozott a 13 éves időmúlásra, a vádlott súlyos, életveszélyes betegségére, egészségi állapotára, melynek körében orvosi dokumentumokat csatolt. Úgy vélte, hogy az orvosi dokumentumokban feltüntetett betegségek az I. r. vádlott börtönélviselési képessége tekintetében igazságügyi orvos-szakértői vélemény elkészítését indokolják, orvos-szakértő bevonására tett indítványt. Becsatolta az I.r. vádlott munkáltatója által készített jellemzést. Álláspontja az volt, hogy a 61 éves büntetlen előéletű vádlott esetében lényegesen enyhébb büntetés kiszabása indokolt, értelemszerűen az ügyész súlyosításra irányuló fellebbezésével nem értett egyet. Véleménye szerint az ügyész nem hozott fel olyan indokot, amely alapján szigorúbb büntetés kiszabására lenne indok. Úgy vélte, a kiszabott büntetés a belső arányosság követelményeire sincs figyelemmel, enyhítő szakasz alkalmazására látott lehetőséget.

V. r. vádlott 2017. év március hó 13. napján érkezett beadványában bejelentette, hogy a nyilvános ülésen személyesen nem kíván megjelenni, ugyanakkor írásban rögzítette észrevételeit. Álláspontja szerint az eljárás során sérült a védekezéshez való joga, mert nem került szembesítésre azon személyekkel, akik azt állították, hogy ő adott pénzt biztosítás kötésért. A nyomozóhatóság nem derítette ki, hogy pontosan ő vagy a bátyja kötött-e ügyleteket. Az elsőfokú bíróság következetlenül mérlegelte a bizonyítékokat, nem vette figyelembe, hogy az őt terhelő tanú olyan állításokat fogalmazott meg a nyomozati szakban, amelyekre a bíróságon már nem emlékezett, a bíróság sem hallgatta meg a kért tanúkat. Sérelmezte, hogy tanú5 személye nem került feltárássra, illetőleg a tanú7-tel való azonosság sem igazolódott. Álláspontja szerint egyetlen bizonyíték sem támasztja alá a bűnösségét. Személye a Kft1 társasághoz nem kapcsolódott, nem állt érdekében a biztosítók megkárosítása. Indítványozta, hogy az ítéletábra az ellene emelt vádak alól mentse fel.

A Be. 361. §-a szerint megtartott nyilvános ülésen - XII. r. vádlott vonatkozásában a Be. XXV. Fejezete alapján távollétében lefolytatott eljárásban - I. r. vádlott észrevételezte, hogy 2014 november hó 15-ig volt ügyvezető a Kft1 társaságban, ezután szakmai vezetőként dolgozott. Felelősnek annyiban érezte magát, hogy 2006-ban nem etikusan használta a Bankhoz tartozó bankkártyát Törökországban, illetőleg letanúzott bankos nyomtatványokat. A megállapított súlyos bűncselekményeket nem követte el, nem hozott létre fantom szervezetet. A cég eladására két biztosító magatartása miatt került sor, tanú5 részére az eladás jogtanácsos közreműködésével történt. Az értékesítést követően alkalmazottként tevékenykedett, egy másik cégnél pedig marketingigazgató volt. Álláspontja szerint a számlák kitöltése nem bűncselekmény. Sérelmezte, hogy a Zrt3-nak megküldött számlákat nem vizsgáltatták meg írásszakértővel. Valótlannak tartotta az ítélet azon ténymegállapítását, hogy tanú5 nem értett a biztosításokhoz, e nélkül a bonyolult konstrukcióról nem tudott volna az ügyfeleknek tájékoztatást adni. Az általa felvett készpénzeket minden esetben átadta tanú5-nek. A biztosítótársaságok tanúinak terhelő nyilatkozatait azzal magyarázta, hogy őt próbálták felelőssé tenni saját hiányosságaikért, a biztosítók nem ellenőrizték a partnereket. Hivatkozott megváltozott családi és egészségi körülményeire. A helyesen megállapított tények alapján felmentését kérte.

III. r. vádlott megváltozott családi körülményeire nyilatkozott, élettársi kapcsolatban él, jelenleg három gyermek eltartása terheli, akik élettársa édes gyermekei. Korábbi munkahelye tavaly novemberben megszűnt, jelenleg egy kft. alkalmazásában dolgozik.

IV. r. vádlott nyilatkozata szerint beteg édesanyját tartja el, aki állapota miatt otthonba került, ő fizeti az ellátás teljes költségét, mely havonta édesanyja lakása költségeivel együtt 200.000 Ft.

VIII. r. vádlott felszólalásában hangsúlyozta, hogy a biztosításkötéseknél nem vett részt, csak a sajátjánál volt jelen, okirattal nem élt vissza.

A Fővárosi Ítéltábla I. r. vádlott védőjének igazságügyi orvos-szakértő kirendelésére vonatkozó bizonyítási indítványát, mint szükségtelent a lentebb kifejtettek szerint elutasította és az ügyet nem utalta tárgyalásra.

I. r. vádlott védője perbeszédében az írásban benyújtott fellebbezés indokolásban rögzítetteket ismételte meg. Hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének sem tett eleget teljes körűen, mely azonban nem olyan mérvű, hogy az ítélet hatályon kívül helyezését eredményezhetné. Álláspontja szerint az a tény, hogy II. r. vádlott felmentése jogerőre emelkedett, a tényállás megváltoztatásához kell, hogy vezessen, mert a reá vonatkozó jogerős tényállási résznek kihatása van a többi vádlottra, így I. r. vádlott cselekvőségét illetően is, mert érdemi különbség I. és II. r. vádlott tevékenysége között nincs. Hivatkozott arra is, hogy nem volt olyan ügyfél, aki I. r. vádlottat felismerte volna, nem volt megállapítható az sem, hogy ő készítette volna fel az értékesítőket. A megállapított pénzfelvételek tanú5 megbízásából történtek, az erre vonatkozó kigyűjtött iratokat becsatolta. Véleménye szerint a felvett pénzüsszegekkel I. r. vádlott minden esetben elszámolt, ezt a tényt bizonyíték nem cáfolta. Hivatkozott arra is, hogy az a körülmény, miszerint a vádlott nem adott számot korábban arról, hogy számlát állított ki, csak az írásszakértői vélemény elkészülése után tett említést e körülményről, nem a szavahihetlenséget alátámasztó körülmény. A védői álláspont szerint amíg ez nem került szóba, nem kellett a vádlottnak magyarázkodnia, ezért az elsőfokú bíróság érvelése e körben sem helytálló. Álláspontja az volt, hogy a vádlotti szavahihetőség kételyeit az elsőfokú bíróság úgy töltötte ki a vádlott terhére, hogy az logikai hibát tartalmaz, érdemben a vádlotti szavahihetőség soha nem dőlt meg.

Másodlagos indítványa az enyhítésért bejelentett fellebbezés körében a vádlott betegségére becsatolt dokumentumok és a pozitív munkáltatói vélemény alapján lényegesen enyhébb büntetés kiszabása volt.

III. r. vádlott védője a büntetés enyhítéséért bejelentett fellebbezését indokolta. Hivatkozott a cselekmény 13 évvel ezelőtti elkövetésére, a vádlott megváltozott életkörülményeire, a 3 kk. gyermek eltartására, a vádlott törvénytisztelő életmódjára. Jelen ügyben elbírált cselekmények elkövetése óta egyetlen eljárás indult ellene, amely felfüggesztett szabadságvesztés büntetéssel zárult, melynek elkövetési ideje jelen bűncselekmények elkövetése előtti. Hivatkozott arra is, hogy mivel a Btk. nem teszi lehetővé a többszörös visszaeső vádlott vonatkozásában felfüggesztett szabadságvesztés kiszabását, az elkövetéskori 1978. évi IV. törvény alkalmazása indokolt, függetlenül attól, hogy egyes cselekmények az új büntető törvény szerint már enyhébben minősülnek. Az ügyészi fellebbezés elutasítását kérte, mert a büntetés jelentős súlyosítása nem lehetséges a 13 éves időmúlásra tekintettel. Felfüggesztett szabadságvesztés büntetés kiszabását kérte az 1978. évi IV. törvény alkalmazásával.

IV. r. vádlott védője felmentésre irányuló fellebbezését fenntartotta, azt másodlagosan kiegészítette a büntetés enyhítésére vonatkozóan is. Álláspontja az volt, hogy a törvényszék a perrendi szabályokat betartotta, ugyanakkor a tényállást hiányosan állapította meg. Az ellentmondások nem kerültek tisztázásra, az indokolási kötelezettség megsértését is észrevételezte. Egyáltalán nem foglalkozott a törvényszék azzal, hogy IV.r. vádlottnak semmilyen haszna nem származott a tényállásban írt tevékenységből. Másodlagosan a vádlott büntetésének enyhítését indítványozta a további

időmúlásra, az idős hozzátartozóról történő gondoskodásra figyelemmel, értelemszerűen az ügyész súlyosításra irányuló fellebbezését nem tartotta alaposnak.

V. r. vádlott védője hangsúlyozta, hogy V. r. vádlott ügyfeleinek szándékában állt biztosítási szerződést kötni. A törvényszék a tényállást tanú6 nyomozati vallomására alapította, aki a tárgyaláson már úgy nyilatkozott, hogy kívánt szerződést kötni. Álláspontja e vallomás következetlenségére alapítottan az volt, hogy bírói bizonyossággal nem állapítható meg, hogy védenca valótan szerződéseket kötött, nem bizonyosodott be, hogy V. r. vádlott találkozott volna tanú5-tel, e körben az elsőfokú bíróság tévesen következtetett. V. r. vádlott bizonyítékok hiányában történő felmentését kérte a tényállás helyes megállapítását követően.

VI.r. vádlott védője védenca felmentését indítványozta bizonyítékok hiányában, mert olyan bizonyíték nem merült fel, amelyből a vádlott eshetőleges vagy egyenes szándékára lehetett volna következtetni. Az ügyész súlyosításért bejelentett fellebbezését alaptalannak tartotta, mivel nem hivatkozott olyan körülményre, amellyel a súlyosítás indokoltságát alátámasztotta volna.

VII. r. vádlott védője felmentésért és enyhítésért bejelentett fellebbezését fenntartotta. Álláspontja az volt, hogy nem merült fel arra vonatkozó bizonyíték, hogy VII. r. vádlott tudata átfogta volna a bűncselekmény elkövetését. Magatartása gondatlan, ténybeli tévedésben volt, a cselekmény társadalomra veszélyességében tévedett. A szándékosság hiányára utal, hogy munkaviszony keretében, főnökének engedelmeskedve cselekedett, a munkahelyére összehívott gyűlésen vett részt, ahol mindenki, így ő is részt vett egy MLM rendszerben létrehozott biztosítás közvetítési tevékenységben. Joggal hihette, hogy a szerződők helyett a biztosítók fizetik a díjakat. A vádlott 18. életévét éppen betöltötte, ebből is arra lehet következtetni, hogy tudattartalma nem fogta át bűncselekmény elkövetését. Hiányolta, hogy az elsőfokú perbeszédben is hivatkozott tévedésre a törvényszék az ítélet indokolásában nem reagált. Kitért arra is, hogy a magánokirat-hamisítás vétsége eszközcselekmény, helytelenítette azon indokolást, miszerint a csalás más módon is elkövethető lett volna. Álláspontja az volt, hogy ez a biztosítási csalás csak így volt elkövethető, ezért a magánokirat-hamisítás külön nem értékelhető büntetlen eszközcselekmény, mindez a büntetés enyhítésére ad lehetőséget. Ezen túl kérte figyelembe venni, hogy védenca egyedül neveli gyermekét, büntetlen előéletű, illetőleg a cselekmény elkövetésekor fiatal felnőtt volt.

VIII. r. vádlott védője felmentésért bejelentett fellebbezését fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság téves tényállást állapított meg, melyből téves következtetést vont le. VIII. r. vádlott következetesen tagadta a bűncselekmények elkövetését, csak saját biztosítást kötött, tanú pozícióban maradt társaihoz képest nem tanúsított többletmagatartást. A törvényszék kizárólag azon tanúk vallomására alapította a tényeket, akik nem mondtak igazat, a mentő tanúkkal nem foglalkozott. Álláspontja szerint kétséget kizáróan nem bizonyítható a VIII.r. vádlott büntetőjogi felelőssége, ezért felmentését indítványozta. Másodlagosan az ügyész súlyosításra irányuló fellebbezésének elutasítását kérte.

IX. r. vádlott védője az ügyészi fellebbezés elutasítását kérte. Álláspontja az volt, hogy az elsőfokú bíróság részletes bizonyítást folytatott le, mérlegelési jogkörében eljárva megalapozott tényállást állapított meg, mely felülbírálatra alkalmas. Megfelelő büntetést szabott ki, melynek súlyosítása nem indokolt.

X. r. vádlott védője ugyancsak az ügyészi fellebbezés elutasítását, az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Véleménye szerint a törvényszék a büntetés kiszabás során irányadó körülményeket feltárta. Az elévülési időt kétszeresen meghaladó időmúlásra, a vádlott büntetlen

előéletére, bűnsegédi minőségére figyelemmel nem látott lehetőséget a büntetés súlyosítására, az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását tartotta indokoltnak.

XI. r. vádlott védője felmentésért bejelentett fellebbezését fenntartotta. Álláspontja az volt, hogy a megállapított tényállás több helyen iratellenes és logikai hibától sem mentes. Az indokolás téves a vonatkozásban, hogy a vádlott beismerő vallomást tett. Tanú8 és tanú9 is úgy nyilatkozott, hogy a XI. r. vádlott tevékenységéért nem kapott pénzt, tanú8-nak gyűjtött adatokat. Sérelmezte azt is, hogy tanú8 végig tanú pozícióban maradt, pedig védenca az ő felhívására vállalta az adatgyűjtést. Tanú9 és tanú8 kifejezetten a vádlott felmentését lehetővé tevő vallomást tett. Az elsőfokú bíróság iratellenesen hivatkozott tanú10 vallomása értékelése során arra, hogy találkoztak volna a McDonald's-ban és ott jelen lett volna XI. r. vádlott, a tanú egy férfi és az unokatestvér jelenlétéről beszélt. Tanú10 és tanú11 tanúk nem is tudtak arról, hogy biztosítási szerződést írnak alá. Amennyiben XI. r. vádlott nem vett részt a találkozón, az ítéletben írt tudattartalma nem igazolható, legfeljebb XI. r. vádlott unokatestvére, tanú8 ejthette tévedésbe tanú10-et és tanú11-et. Hivatkozott arra is, hogy tanú12 vallomása kimaradt az ítélet indokolásából, amely azt eredményezte, hogy védenca vonatkozásában tévesen került sor bűnösséget megalapozó tényállás megállapítására, ezért felmentésére tett indítványt.

A magánokirat-hamisítás vétségét illetően rámutatott arra, hogy az okiratok az eljárás iratai között nem lelhetőek fel. 2004-ben megvalósult magánokirat-hamisítás vonatkozásában az elévülés tényét kell megállapítani, mert a terhelt gyanúsítottkénti kihallgatására 2010. évben került sor.

XII.r. vádlott védője felmentésért bejelentett fellebbezését fenntartotta. Álláspontja szerint a megállapított tényállás megalapozatlan, mert a törvényszék tényről tényre helytelenül következtetett. A vádlott nem vett részt tevőlegesen a szerződések megkötésében, nem tudta, hogy az jogtalan haszonszerzés végett történik. A tanúk közül többen ténylegesen szerződni akartak, kihasználva a kedvezményeket. A kihallgatott tanúk nyomozati és bíróság előtt tett vallomása eltért egymástól, az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelése megkérdőjelezhető, nem adta indokát, miért a nyomozati vallomásokra alapította a tényeket. A XII.r. vádlott egyrészt tájékoztatást adott az életbiztosításokról, másrészt konzultált a felmerült problémákról, a csalás törvényi tényállásának elemeit nem valósította meg. A XII.r. vádlott bizonyítékok hiányában történő felmentését kérte. Rámutatott, hogy XII.r. vádlott szerepe tanú13 közreműködésétől nem tért el, tanú13 ellen nem emelt vádat az ügyészség. Másodlagosan az ügyész súlyosításra irányuló fellebbezésének elutasítását kérte, hivatkozott az elévülési időt kétszeresen meghaladó időmúlásra.

XIII. r. vádlott védője perbeszédében kifejtette, hogy III. r. vádlott tájékoztatása alapján végzett tevékenység védenca bűnsegédi minőségét nem alapozza meg, e körben az ítélet iratellenes ténymegállapításokat tartalmaz, a megalapozatlanság kiküszöbölését követően felmentésre látott lehetőséget. Esetleges bűnösség megállapítása esetére a kiszabott büntetést helyesnek tartotta, nem értett egyet azzal az ügyészi indítvánnyal, hogy XIII. r. vádlott esetében a közérdekű munka büntetés ne lenne alkalmazható, ennek törvényi akadálya nincs.

XIV. r. vádlott védője felmentésre irányuló fellebbezését fenntartotta. Véleménye szerint az a tény, hogy esetlegesen szerződéseket írt alá, vagy pénzt kapott, illetve a szerződések lemondása a jutalékok kifizetése ellenére nem utal arra, hogy bűncselekmény történt. Az elsőfokú bíróság téves ténybeli következtetést tett. A elsőfokú megalapozatlanság a másodfokú eljárásban kiküszöbölhető, mely alapján felmentő ítélet meghozatalára tett indítványt bizonyítottság hiányában. Másodlagosan a büntetés enyhítését kérte a 13 éves időmúlásra figyelemmel.

I.r. és IV.r. vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában ártatlanságának adott hangot.

Az elsőfokú bíróság ítéletét a Fővárosi Ítéletábra mint másodfokú bíróság a Be. 348. § (1) bekezdése alapján az azt megelőző eljárással együtt felülbírált. Ennek során megállapította, hogy a törvényszék olyan eljárási szabálysértést nem követett el, amely az ügy érdemi elbírálását befolyásolta volna. Messzemenőig eleget tett a Legfelsőbb Bíróság 92. számú Büntető Kollégiumi véleményében megfogalmazottaknak. Azon vádlottak vonatkozásában, akik engedélyt kaptak a távolmaradásra, az ügydöntő indokolt határozat kézbesítésre került a Bkv. 8. pontjában írtaknak megfelelően. Helyesen alkalmazta a távollétes eljárás szabályait XIII. rendű vádlott neve XII. r. vádlottal szemben, esetében a hirdetményi idézés minden esetben szabályszerű volt. E vádlottat a kibocsátott elfogatóparancs alapján az ítélethirdetést követő 8 napon belül az illetékes rendőrhatalóság előállította, részére az ítélet rendelkező része felolvasásra került. Az elsőfokú bíróság kioktatta arra, hogy a fellebbezésre nyitva álló határidőn belül a tárgyalás megismétlését kérheti, illetőleg a határozat ellen fellebbezést jelenthet be (Be. 531. § (2) bekezdés), mely körben a vádlott határidőben nem nyilatkozott. A vádlott által megjelölt címre kézbesített indokolt ítélet két alkalommal „nem kereste” jelzéssel érkezett vissza, így a kézbesítés szabályszerűnek tekintendő.

Nyilvánvaló jegyzőkönyvi elírás, hogy a 161. számú tárgyalási jegyzőkönyv bevezető részében a III. r. vádlott nem került feltüntetésre, holott a tárgyaláson részt vett.

A fellebbviteli főügyészség helytállóan mutatott rá, hogy egyes tanúk rendbíróság kiszabása miatt bejelentett fellebbezését a törvényszék nem terjesztette fel felülbírálatra a másodfokú bíróságra, így nem került másodfokon elbírálásra tanú1, tanú3, tanú2, tanú13 és tanú4 fellebbezése, mely azonban nem értékelhető olyan eljárási hibaként, amely az ügy elbírálását érdemben befolyásolta volna.

Helytelen ugyanakkor az ügyész meglátása a tekintetben, hogy a 2014. november hó 20-i és 26.-i határnapot az ítélet bevezető részében fel kell tüntetni. E napokon kétségtelenül érdemi tárgyalás volt, azonban utóbb értesült az elsőfokú bíróság arról, hogy az I. r. vádlott meghatalmazott védője dr. Ruttner György 2014. november hó 5. és 2015. február hó 5. napja között nem volt bejegyzett ügyvéd, ezért helyesen ismételte meg ezen időközben kitűzött határnapon (2014. november hó 20. és 26. napjai) felvett bizonyítást a 2015. szeptember hó 24-i tárgyalási határnapon (284. számú tárgyalási jegyzőkönyv) a tanúk ismételt kihallgatásával, vallomás felolvasásával. Helyes az az elsőbírői álláspont is, hogy az a körülmény, hogy ügyvéd1-et más védő helyettesítette, a megismétlés alól felmentést nem adott, hiszen a meghatalmazott védő ügyvéd1 volt, a 2014. november 26.- i tárgyalás idején ügyvédi tevékenységet nem gyakorolt, így az ügyvédjelölt helyetteseként nem járhatott volna el. Tekintettel arra, hogy I.r. vádlottat olyan személy védte a tárgyaláson, aki védelmében nem járhatott el, ezért a teljes bizonyítást meg kellett ismételni. Észlelte ugyanakkor az ítéletábra, hogy helytelenül került megjelölésre az ítélet bevezető részében a 2015. július hó 8-i határnap, amikor is érdemi tárgyalás nem volt.

V. r. vádlott eljárásjogi hivatkozásaival kapcsolatosan az ítéletábra rámutat arra, hogy az eljárás nyomozati szakaszában az elsőfokú bíróság által az ítéletben megállapítottan (113. oldal 3. bekezdésétől a Be. 122.§-ban szabályozott felismertetésre bemutatás körében) túlmutató törvényszék nem történt. Az V.r. vádlott által sérelmezett szembesítés elmaradása nem minősül eljárási hibának, a Be. 124.§ (1) bekezdése szerint ha a terheltek, tanúk, illetve a terhelt és tanú vallomásai ellentétesek, az ellentétet szükség esetén szembesítéssel lehet tisztázni. Jól érzékelhetően a szembesítés lehetőség és nem kötelezettség, ezért a vádlott védekezéshez való joga nem csorbult.

Az elsőfokú bíróság igen széleskörű bizonyítást folytatott le az ügyben, valamennyi bizonyítékot felkutatott és értékelési körbe vont, amelyek a tényállás megállapítása szempontjából relevánsak

voltak. A szükségtelen bizonyításra irányuló indítványokat helytállóan utasította el, további bizonyítás lefolytatása az ügyben szükségtelen lett volna. A védői hivatkozások kapcsán a másodfokú bíróság utal arra, hogy tanú5 személyének felderítése érdekében a nyomozóhatóság a szükséges és lehetséges intézkedéseket megtette, azok nem vezettek eredményre, a tanú7-tel történő egyezésre vonatkozó adatgyűjtés is megtörtént. További intézkedések megtétele nem volt lehetséges, ezért ennek elmaradása az elsőfokú bíróságnak fel nem róható.

A másodfokú bíróság a fentebb hivatkozottaknak megfelelően az I. r. vádlott orvos-szakértői vizsgálatára vonatkozó bizonyítási indítványt is elutasította, mert a védő által becsatolt orvosi dokumentumok részben már az elsőfokú eljárásban is rendelkezésre álltak, az újabbak pedig nem bizonyítottak olyan megbetegedést, amely kapcsán az I. r. vádlott büntetéselviselési képessége kizártságára vonatkozóan aggályok merültek volna fel.

Az elsőfokú bíróság a teljes körben lefolytatott bizonyítást követően döntően megalapozott tényállást állapított meg, amely azonban nem mentes a Be. 351. § (2) bekezdés b), c) és d) pontjaiban írt megalapozatlansági hibáktól, ezért azt a másodfokú bíróság az iratok tartalma alapján a Be. 351. § (2) bekezdés a) pontjában írt jogkörénél fogva kiegészítette, illetőleg pontosította részben a másodfokú eljárásban becsatolt okiratok, erkölcsi bizonyítványok tartalma, részben a lentebb kifejtettek szerint az iratok tartalmának megfelelően, helyes ténybeli következtetések levonásával.

I. r. vádlott személyi körülményei között megjelöli az ítéletábra a becsatolt okirati bizonyítékok alapján, hogy jelenleg a vádlott a Kft2. marketing feladatokért felelős munkavállalója, havi jövedelme 161 ezer Ft/hó alaphír, munkájával a munkáltató messzemenően elégedett. Betegségei körében rögzítendő az is, hogy prosztata műtét előtt áll, reflux betegség, illetőleg gyomor- és visszér megbetegedés miatt is kezelés alatt áll.

III.r. vádlott előéletével kapcsolatban az elsőként rögzített Szegedi Városi Bíróság ítéletének száma helyesen 5.B.1403/1996/6. szám.

X. r. vádlottat a Ráckevei Városi Bíróság a 2016. augusztus hó 10. napján jogerős 7.B.456/2016/3. számú ítéletével ittas járművezetés miatt 250.000 Ft pénzbüntetésre és 1 év járművezetéstől eltiltásra ítélte. Elkövetési idő: 2016.május hó 28.

XII. r. vádlott jelen eljárás tárgyát képező cselekmények elbírálása utáni további elítélései:

A Budapesti XVIII-XIX. Kerületi Bíróság a 2014. január hó 8. napján jogerős 9.B.XIX.368/2013/31. számú határozatával sikkasztás vétsége miatt 120 óra közérdekű munkára ítélte.

Az Esztergomi Járásbíróság a 2014. október hó 20. napján jogerős 1.B.307/2014/5. számú határozatával tartás elmulasztása vétsége miatt 2 évi időtartamra próbára bocsátotta.

XIII. r. vádlott a 12. pont alatt jelzett büntetéséből helyesen 2016. november hó 16. napján szabadult.

Újabb elítélései:

A Szolnoki Járásbíróság a 2015. október hó 16. napján jogerőre emelkedett 10.B.96/2012/58. számú ítéletével büntetőügyben hatósági eljárás akadályozása büntette, személyi szabadság megsértése büntette és zaklatás vétsége miatt 3 év fegyházbüntetésre ítélte, mely büntetést jelenleg tölt. Elkövetési idő: 2011. június hó 3-6. napjai.

A Kecskeméti Járásbíróság a 2015. november hó 27. napján jogerőre emelkedett 10.B.184/2014/55. számú ítéletével sikkasztás büntette miatt mint különös és többszörös visszaesőt 1 év börtönbüntetésre, mellékbüntetésül 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. Elkövetési idő: 2011. március hó 29.

A Kecskeméti Járásbíróság a 2015. december hó 14. napján jogerős 18.B. 1279/2013/76. számú ítéletével sikkasztás büntette miatt 1 év börtönbüntetésre, mellékbüntetésül 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. Elkövetési idő: 2011. május hó 7.

A Szentesi Járásbíróság a 2016. június hó 8. napján jogerőre emelkedett 8.B.253/2010/100. számú határozatával csalás büntette és más bűncselekmények miatt 8 hó börtönre, mellékbüntetésül 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. Elkövetési idő: 2007. július 4.

A történeti tényállást a másodfokú bíróság a fentebb írt jogkörénél fogva az alábbiak szerint módosítja, illetőleg egészíti ki:

Az ítélet 19. oldal 5. bekezdése 2. sorában a tanú5-öt strómanként használva kifejezés helyett a tanú5 kifejezést alkalmazza.

Az ítélet 55. oldal táblázat alatti bekezdésében az Rt1.-nek okozott kár összegét 12.310.960 Ft-ban jelöli meg.

Az ítélet 56. oldal 1. bekezdésében III.r. vádlott által a Zrt3-nak okozott kár összegét 556.398 Ft-ra módosítja. Az 56. oldal tetején a táblázatban szereplő személy neve helyesen tanú14.

Az ítélet 59. oldal utolsó előtti bekezdésében III. r. vádlott által az Rt2-nek okozott kár összege 1.657.449 Ft, míg az utolsó bekezdésben V. r. vádlott által okozott kár összege az Rt2-nek helyesen 410.459 Ft.

Az ítélet 61. oldalán a táblázat alatti bekezdésében a VIII.r. vádlott által az Rt2-nek okozott kár összege helyesen 583.480 Ft.

Az ítélet 62. oldal utolsó bekezdésében XI. r. vádlott helyesen XI. r. vádlott.

Az ítélet 63. oldal 2. bekezdésében írtak helyesen: a XI.r. vádlott által felkért tanú11 és tanú10 találkozott a XI. r. vádlottal történt megbeszélést követően tanú9-el és tanú8-al a Budapest IX. kerület, Boráros tér 4. szám alatti Mc Donald's gyorsétteremben, ahol az adataikat rögzítették a Kft1. által rendszeresített adatlapon a korábban XI. r. vádlott által nekik elmondottaknak megfelelően. tanú11-et XI. r. vádlott előzetesen arról tájékoztatta, hogy kellenek az adatai, arról nem, hogy biztosítást fog kötni, míg tanú10-et - aki ugyancsak nem akart biztosítást kötni - XI.r. vádlott előzetesen arról tájékoztatta, hogy egy adatbázist kell feltölteni reklám- és szóróanyagokhoz, valamint közvélemény kutatáshoz.

XI.r. vádlott egy ismeretlen férfi társaságában találkozott tanú12-vel a Mc Donald's-ban, arról tájékoztatta, hogy három hónapig a biztosítás ingyenes, utána dönthet a folytatásról, az aláírásért tanú12-nek 10.000 forintot adott.

A 63. oldal utolsó előtti bekezdésében az ítéletábra tanú15 nevét is rögzíti.

A 64. oldal táblázat alatti 3. bekezdésben a XI.r. vádlott által az Rt3-nak okozott kár összege 300.284 Ft.

A 65. oldalon szereplő táblázat második rovatában szereplő tanú neve jelenleg tanú16.

Az ítélet 66. oldal táblázatában első helyen szereplő személy neve helyesen tanú17.

Ugyanezen oldal táblázat alatti bekezdésében a XII.r. vádlott által az Rt2-nek okozott kár összege 1.637.435 Ft, míg az Rt1-nek okozott kár összege 356.000 Ft, míg az Zrt3-nak és Rt3-nak okozott kár összege helyesen került rögzítésre.

Az ítélet 68. oldal 1. bekezdésében XIII.r. és III.r. vádlott által az Rt2-nek okozott kár összege 704.114 Ft, a Rt3-nak okozott kár összege 415.070 Ft, a Zrt3-nak okozott kár összege 910.323 Ft.

A következő bekezdésben III.r. vádlott által az 1., 3., 4., 7. tényállási pontokban írt cselekményekkel okozott kár összege helyesen az Rt2. vonatkozásában 3.142.858 Ft., az Rt3. tekintetében 773.494 Ft., míg a Zrt3. tekintetében 2.309.981 Ft.

A 9. tényállási pontot követően a 69. oldal utolsó előtti bekezdésében a Fővárosi Ítéletábra rögzíti, hogy a Zrt2. magánfél 32.960.597 Ft-ra, valamint törvényes kamataira jelentette be polgári jogi igényét.

A Biztosító jogutódja, a Zrt1. pedig a másodfokú eljárásban jelentett be polgári jogi igényt összeg megjelölése nélkül a kárösszeg erejéig.(másodfokú eljárás iratai közt 30. sorszám alatt)

A fent írt kiegészítéseket a másodfokú bíróság az iratok tartalmának megfelelően tette, a biztosítókat ért kárösszegek összeadásával, a számítási hibák javításával. Az elírt neveket az iratok tartalmának megfelelően pontosította. A tényállás megalapozatlanságát illetően a védelmi kifogásokkal a másodfokú bíróság nagyobb részben nem értett egyet.

Osztotta ugyanakkor I. r. vádlott védőjének azon érvelését, hogy amennyiben tanú5 strómanként kerül megjelölésre, a tevőleges magatartásával kapcsolatos tények ezzel ellentétesek. Az ellentmondást a Fővárosi Ítéletábra helyes logikai következtetés levonásával javította. A módosítás megfelel a javított bekezdés 3. mondatában rögzített helyes ténymegállapításnak, miszerint I. r. vádlott és tanú5 különböző személyeket szerveztek be azért, hogy azok életbiztosításra vonatkozó szerződési ajánlatokat állítsanak ki ismerőseik, rokonaik nevében vagy ilyen fiktív ajánlatok aláírására hajlandó személyeket közvetítsenek feléjük.

Egyetértett az ítéletábra XI.r. vádlott védője érvelésével is e vádlottat érintő tényállás megalapozatlanságát illetően, mely nem minden tekintetben egyeztethető össze az elfogadott bizonyítékok tartalmával.

XI.r. vádlott a védői hivatkozásnak megfelelően 2008. február hó 5-i kihallgatása alkalmával bűnösségét nem ismerte el, arról adott számot, hogy tanú8 nevű rokona kérte meg, hogy ismeretségi

körből szerezzen neki neveket, mert életbiztosítást lehet kötni. Úgy tudta, hogy tanú8-at is egy ismerőse kérte meg, pénzt nem kapott a cselekményért, rokoni szíveességből járt el, húsznál több ügyfelet közvetített személyesen vagy telefonon a környezetéből. Adatlapokat vett fel, amit tanú8-tól kapott. 2010. június hó 8-án történt gyanúsított kihallgatása során a tanúkenti kihallgatása alkalmával előadottakat tartotta fenn.

Tanú12 (nyomozati iratok IX/1. kötet 211. oldal) előadta, hogy XI. r. vádlott és egy ismeretlen férfi volt jelen a találkozón, több biztosítást írt alá. Azt a tájékoztatást kapta, hogy nem kell fizetnie, neki fizettek az aláírásokért 10.000 Ft-ot. XI. r. vádlottól úgy tudta, hogy a biztosítások három hónapig ingyenesek, utána eldöntheti, fizeti-e tovább, vagy sem. Elmondta azt is, hogy több embert kellett XI. r. vádlottnak összegyűjtenie, arra is felkészítette, hogy mit kell majd mondania, ha a biztosítótól keresik.

Tanú11 a nyomozás során tanúkihallgatása alkalmával elmondta (IX/3. nyomozati irat 419. oldalától), hogy nem állt szándékában biztosítást kötni, XI. r. vádlott szólt neki, hogy kellenek az adatai, valamilyen papírt kellett aláírnia. Nem tudta, hogy biztosítást fog kötni, egy Mc Donald's-ban találkozott egy férfivel és egy nővel a XI. r. vádlott által korábban megbeszéltek alapján. Tudomása szerint tanú10-nek is XI. r. vádlott szólt.

Tanú10 (nyomozati iratok IX/4. kötet 389. oldal) előadta, hogy nem akart biztosítást kötni, XI. r. vádlott kért tőle egy kis segítséget, azt mondta adatbázist kell feltölteni, amelyet majd reklám- és szóró anyagokhoz, illetőleg közvélemény kutatáshoz használnak. Elmondta, hogy majd találkozni kell valakivel az ügyben, később XI. r. vádlott unokatestvérével és egy férfivel találkozott, nem tudta, hogy biztosítást köt. Nem kapott pénzt, ugyanakkor a Biztosítótól visszautaltak számára 60.000 Ft-ot, amelyről XI. r. vádlottat tájékoztatta, tőle azt a választ kapta, hogy ne foglalkozzon vele, mert úgy csináltak, mintha megkötötte volna a szerződést. Tanú10 és tanú11 egyezően úgy nyilatkoztak, hogy XI. r. vádlott nem volt ott a Mc Donald's-ban a papírok aláírása során.

A tények módosítása XI. r. vádlott tekintetében megállapított tényállás vonatkozásában e vallomások tartalmának megfelelően történt.

Az elsőfokú bíróság a felmentést célzó fellebbezést bejelentő vádlottak és védőik álláspontjával szemben megalapozott tényállást állapított meg, mely a másodfokú eljárásban is irányadó volt. Az elsőfokú bíróság bizonyíték mérlegelési és indokolási kötelezettségének - szemben két védő érvelésével - teljes mértékben, példaértékűen eleget tett. A bizonyítékok értékelését kizárólag a fentebb írtakkal volt szükséges kiegészíteni a XI.r. vádlottra megállapított tényállást illetően. Nem fog helyt azon érvelés sem, hogy a nyomozóhatóság ne kísérelte volna meg tanú5 felderítését, ezzel kapcsolatosan az elsőfokú ítélet megfelelő megállapításokat és értékelést tartalmaz. Egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által a Kft1. működésével kapcsolatban kifejtetteket illetően az ítélet 85. oldalától. Teljes mértékben osztotta a Fővárosi Törvényszék álláspontját az ítélet 107. oldalától kifejtetten I. r. vádlott személyes közreműködésével írtakkal kapcsolatban. Irathűen sorolta fel az elsőfokú bíróság, hogy I. r. vádlottat a nyomozás során kik azonosították, ugyanakkor a felismerésre bemutatással kapcsolatos aggályokat a Fővárosi Ítélet tábla is osztotta, a felismerésre bemutatások nem feleltek meg a Be. 122. § (2) és (3) bekezdésében foglaltaknak, kirekesztésük a törvényesen beszerzett bizonyítékok sorából helyesen történt meg.

Nem értett egyet a Fővárosi Ítélet tábla I. r. vádlott azon álláspontját, hogy a biztosítók részéről kihallgatott tanúk, akik reá vonatkozóan terhelően nyilatkoztak, azt kizárólag azért tették, hogy biztosítótársaságuk hanyag tevékenységét leplezzék. Az egyes biztosítótársaságok részéről kihallgatott tanúk vallomásai egymást kiegészítették, I. r. vádlott vallomását cáfolták.

Nem fog helyt I. r. vádlott védőjének azon érvelése, hogy a II. r. vádlottra vonatkozóan megállapított jogerős tényállás bármilyen módon kihatással lehetne I. r. vádlott tevékenységével kapcsolatosan megállapított tényekre, hisz a két vádlott között a védői hivatkozással ellentétben a tevőlegességet illetően nem állt fenn olyan kapcsolat, amelyet a védő feltételezett, magatartásuk büntetőjogilag elkülöníthető volt.

A pénzfelvételekkel kapcsolatos vádlotti előadással, az ezzel kapcsolatos védői hivatkozással kapcsolatban az elsőfokú bíróság az ítélet 71. oldal 4. bekezdésétől fejtette ki álláspontját, melyet az ítélet tábla osztott.

Az ítélet 120. oldalától I. r. vádlott tevékenységével kapcsolatban kifejtettek helyesek. A védői hivatkozással ellentétben helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy I. r. vádlott nem volt szavahihető, helyes az az érvelés, hogy csak az írásszakértői vélemény elkészültét követően beszélt az általa kitöltött számlákról, holott korábban részletekre kiterjedő vallomást tett. Az elsőfokú bíróság a védői érveléssel szemben a hiányzó bizonyítékokat nem töltötte ki téves logikai következtetéssel, hanem éppen a logika szabályainak megfelelően következtetett tényből tényre.

IV.r. vádlott tevőlegességevel kapcsolatban írtak az ítélet 134. oldalától kezdve teljes terjedelemben helytállóak, valamennyi reá vonatkozó bizonyítékot értékelt az elsőfokú bíróság, következtetései a logika szabályainak megfelelőek. Indokolási kötelezettségét is teljesítette a törvényszék a védői érveléssel ellentétben. A bizonyítékok alapján helyesen következtetett az elsőfokú bíróság arra, hogy kétséget kizáró bizonyossággal azt lehetett megállapítani, hogy IV. r. vádlott tanú18, tanú19, tanú20, tanú21, tanú22, tanú1, tanú23, tanú24, tanú25, tanú26, tanú27 szerződéseinél működött közre. Az a körülmény, hogy IV. r. vádlott azt vallotta, hogy tevékenységéért nem kapott pénzt, nem teszi az elsőfokú bíróság által megállapított tényeket megalapozatlanná.

V. r. vádlott tevékenységét illetően képviselt elsőbírói álláspont az ítélet 142. oldalától ugyancsak teljes körű és helytálló. A felsorolt tanúvallomások alapján kétséget kizáró bizonyossággal megállapítható - ahogy arra az elsőfokú bíróság helyesen következtetett - hogy V.r. vádlott személyes közreműködésével jött létre tanú28, tanú2, tanú29 és tanú6 szerződése. Tanú6 nyomozati tanúvallomását a vádlott hivatkozásával ellentétben helyesen értékelte az elsőfokú bíróság.

VI.r. vádlott védőjének felmentésre irányuló fellebbezésével kapcsolatban utalni kell arra, hogy az a védői hivatkozás, hogy semmilyen adat nem áll rendelkezésre arra vonatkozóan, hogy a bűncselekmény alanyi oldala megvalósult volna, az elsőfokú bíróság tételesen cáfolta, a terhelő bizonyítékokat felsorolta. Helyesen tért ki arra, hogy VI. r. vádlott vallomása nem volt minden tekintetben elfogadható. Amely tényekre vallomását az egyéb bizonyítékokkal alátámasztottan a törvényszék elfogadta, logikai hiba nem volt észlelhető.

VII.r. vádlottra vonatkozó bizonyítékok értékelését a törvényszék az ítélet 143. oldal 3. bekezdésétől végezte el, következtetése VII. r. vádlott tevékenységével kapcsolatban minden tekintetben helytálló.

Az elsőfokú ítélet VIII.r. vádlottra vonatkozó bizonyítékokat az ítélet 150. oldalától a 157. oldal 3. bekezdéséig taglalja, értékeli, mely bizonyítékértékelés szemben a védői állásponttal helyes. Az a körülmény, hogy e vádlott nem tett többet tanú pozícióban maradt társainál, a bizonyítékok értékelésénél nem értelmezhető, mert a bíróság kizárólag azon személyek büntetőjogi felelősségéről dönthet, akikkel szemben az ügyészség vádat emelt. Az a körülmény, hogy olyan személyekkel szemben nem történt vádemelés, akik a vádlotti magatartáshoz hasonlatos magatartást tanúsítottak,

ugyancsak ügyészi döntés eredménye a vádemelés ügyészi monopóliuma folytán. A védői állásponttal szemben kétséget kizáró bizonyítékok állnak rendelkezésre a felhívott oldalakon VIII.r. vádlottra terhelő tényállás megállapításához.

XI. r. vádlott védőjének érvelésével szemben a fentebb rögzített tanúvallomások alapján a büntetőjogi felelősséget megalapozó tényállás ugyancsak megállapítható volt. Az a körülmény, hogy tanú8 és tanú9 a 335. tárgyalási jegyzőkönyvben rögzítetten nem cáfolták meg XI. r. vádlott előadását, nem perdöntő bizonyíték, hiszen tanú10, tanú12 és tanú11 vallomása alapján XI. r. vádlottra terhelő tényállás az elsőfokú ítéletben írtaknak megfelelően megállapítható.

A védői érvelésekkel szemben XII.r., XIII.r. és XIV. r. vádlottak tekintetében a bizonyítékok mérlegelése során kifejtettek ugyancsak helytállóak.

Tekintettel arra, hogy a felmentést célzó fellebbezések a bizonyítékok felülmérlegelését célozták a másodfokú eljárásban, arra pedig megalapozottan megállapított tények mellett nincs mód, azok eredményre nem vezethettek.

Észlelte az ítélőtábla, hogy az ítélet rendelkező részében az elsőfokú bíróság elmulasztotta megjeleníteni, hogy IV.r. vádlottat 1 rb. folytatólagosan bűnsegédként elkövetett csalás büntette (1978. évi IV. tv. 318.§ (1) bekezdés (2) bekezdés c.) pont (5) bekezdés b.) pont) és 1 rb. folytatólagosan bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége (1978. évi IV. tv. 276.§) miatt emelt vád alól felmenti. A felmentő rendelkezés alapjául szolgáló tényeket a törvényszék megállapította, döntését a határozat indokolásában kifejtette. A vád IV.r. vádlott esetében 5 rb. csalás büntette és 5 rb. bűnsegédként folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége volt (ítélet 10. oldal). Az Rt1 biztosítóhoz köthetően tanú30 szerződése esetében 626.400 forint, tanú31 tekintetében 348.000 forint volt az ügyész által vádban írt kárérték. Az ügyész az Rt1 biztosítóhoz kapcsolódóan IV.r. vádlottat az 1978 évi IV. tv. 318.§ (1) bekezdés (2) bekezdés c.) pont (5) bekezdés b.) pont szerint büntetendő csalás büntetével, valamint folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás (1978. évi IV. tv. 276.§) vádolta, mert két ügylethez kapcsolódóan történt meg valótlan tartalmú okiratok felhasználása. Az ítélet 57. oldal utolsó bekezdésében írt tényállás szerint az eljárás menetében nem lehetett kétséget kizáró bizonyossággal megállapítani, hogy az Rt1 biztosítóhoz benyújtott szerződések esetében tanú31 és tanú30 szerződéskötései során IV. r. vádlott eljárta volna. Eszerint az elsőfokú bíróság e cselekményről is döntött, kizárólag a rendelkező részben nem került megjelenítésre a felmentő rendelkezés, ezért a másodfokú eljárásban nem felmentő rendelkezés meghozatalának, hanem a felmentés tényének pótlólagos rögzítésének van helye. Megjegyzendő, hogy a részfelmentésekkel kapcsolatos ügyészi fellebbezés a fellebbviteli főügyészség részéről visszavonásra került, ebből következően az ügyészség a tényállásban leírtak helyességét ekörben nem vitatta.

Okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság a felülbírálattal érintett vádlottak tekintetében a felülbírálat tárgyát képező bűncselekmények elkövetésére, a cselekmények minősítése minden tekintetben törvényes, megfelel az anyagi jogszabályoknak.

I.r. vádlott célzata az volt, hogy valós szerződéskötési akaratot nem tükröző biztosítási ajánlatoknak a biztosítókhoz történő benyújtásával a szerzési jutalékot megszerezze a Kft1 társaság, majd ennek kapcsán saját maga részére. Ezzel tévedésbe ejtette a biztosító társaságoknak az ajánlatok befogadásáról döntő, a jutalékot számfejtő alkalmazottait, hiszen ők abban a tudatban rendelkeztek a jutalékfizetéséről, hogy az ügyfelek biztosítási szerződést kívánnak kötni, a Kft1. tevékenysége jogszerű. A Kft1. működése arra irányult, hogy a szerzési jutalékot megszerezze, melyet igazol,

hogy arra nem motiválták az ügyfeleket, hogy fenn is tartsák szerződéseiket. A Kft1. által közvetített szerződések néhány kivételtől eltekintve megszűntek az első díjak befizetése után, melyet maga a társaság fizetett a látszat fenntartása érdekében. A díj nem fizetés miatt egy éven belül megszűnt szerződések aránya az Rt3 biztosítónál kb. 80 %, a Zrt3 biztosítónál 95 %, a Zrt2 és az Rt1 biztosítóknál 100 %. I.r. vádlott ügyelt arra is, hogy az ajánlatok ne egyszerre, hanem folyamatosan, időbeli csúsztatással kerüljenek a biztosítókhoz benyújtásra, hogy a sértettek csak később észleljék a csalárd magatartást.

A tényállás bevezető részében leírtak szerint a Kft1. által közvetített ajánlatok aláírásánál üzletkötőként ténylegesen tanú5, III.r. vádlott, VIII.r., IX.r., X.r. vádlottak jártak el.

Az I.r. vádlott és a kft1. képviselőjében eljáró vádlott-társai hajtották fel azon személyeket, akik hajlandók voltak aláírni a fiktív ajánlatokat, illetve más személyeket is beszerveztek, mely magatartások a tényállásban tételesen rögzítésre kerültek.

A 2. tényállási pont szerint I. r. vádlott és tanú5 IV.r. vádlottat, a 3. tényállási pontban írtak szerint III.r. vádlott V.r. és VI.r. vádlottat, míg VI.r. vádlott VII.r. vádlottat kereste meg a lehetőséggel. A 4. pontban írtak szerint V.r. vádlott VIII.r. vádlottnak is jelezte a lehetőséget. Az 5. pontban vádlottként nem szereplő tanú32 X.r. és IX.r. vádlottakat szervezte be. A 6. tényállási pontban a vádlottként nem szereplő tanú8 és tanú9 XI.r. vádlottnak említették a lehetőséget, míg XII.r. vádlottat tanú5-öt szervezte be.

A 7. pontban rögzítettek szerint XIII.r. vádlottat III.r. vádlott, míg a 8. pontban írtak alapján XIV.r. vádlottat tanú5 szervezte be.

Ehelyütt szükséges kitérni arra - a védői felvetésekre reflektálva -, hogy egyetértett a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság azon indokolásával (ítélet 182. oldal 3. bekezdés), hogy a bűnsegéd esetében a szándékosságnak a segítségnyújtásban kell megtestesülnie, nem feltétel, hogy a cselekmény célzata is ugyanaz legyen, mint a tettesnél.

Az irányadó tényállás mellett a bűnsegéd vádlottak gondatlansága, cselekményük társadalomra veszélyességben való tévedése fel sem vetődhet.

Kiegészíti az ítéltábla a törvényszék indokolását azzal, hogy a részes tevékenysége nemcsak közvetlenül a tettesi cselekményhez, hanem más részesi cselekményhez is kapcsolódhat, így például felbujthat valakit arra, hogy harmadik személyt bujtson fel meghatározott bűncselekmény elkövetésére. Ez esetben a felbujtó felbujtója maga is felbujtó, mert az adott bűncselekmény elkövetésének ötlete, szándéka tőle ered. Azonban ha valaki arra bujt fel mást, hogy harmadik személyt a már tőle függetlenül elhatározott bűncselekmény elkövetésében segítsen, akkor nem az alapcselekmény elkövetésének szándéka ered tőle, hanem csak az általa felbujtott személy részessé válása. A bűnsegéd felbujtója ezért valójában a tettesnek nyújt segítséget azzal, hogy részére bűnsegéddet biztosít, de a bűncselekmény elkövetésére nem ő bírja rá a tettest, következésképp a bűnsegéd felbujtója maga is bűnsegéd. (Kúriai Határozatok 2016/11/300. jogeset, Kúria Bfv. III. 1869/2015. számú határozat)

A bírói gyakorlat egységes tekintetben, hogy a bűnsegéd bűnsegéde is bűnsegéd.

Az elsőfokú bíróság által helyesen bűnsegédként elmarasztalt vádlottak is tudatában voltak annak, hogy az általuk beszervezett ügyfelek nem kívánnak a valóságban biztosítási szerződést kötni, hiszen összegzően rögzíthető, hogy bizonyos esetekben az ügyfeleket úgy tájékoztatták, hogy csak az adataikra van szükség, fizetniük nem kell, egyesek pénzt kaptak az adataik szolgáltatásáért, a szerződési ajánlat aláírásáért, illetve közölték velük, hogy a szerződés majd egy idő után megszűnik,

ha nem fizetik, ilyenkor pénzt is kaphatnak vissza, amelyet meg is tarthattak. Némely ügyfelek esetében több szerződési ajánlatot is tettek az ügyfél tudtával vagy anélkül különböző biztosító társaságok felé. Egyetlen esetben sem foglalkoztak azzal, hogy az ügyfél tudja-e fizetni személyi, vagyoni körülményei folytán a jellemzően 20 évre kötött életbiztosítási szerződések esetében az átlagosan 20.000 forint körüli havi díjakat, több szerződés esetében többszörösen. A szerződések mellékletét képező egészségi nyilatkozatok jellemzően úgy kerültek kitöltésre, hogy az ügyfélnek semmilyen megbetegedése nincs, műtétje nem volt, gyógyszer nem szed. Standard, lényegében egyforma szerződések kötöttek.

Nyilvánvaló, hogy ezen körülmények alapján a bűnsegédek is tudomással bírtak arról, hogy nem valós akaraton alapuló szerződéskötésben működnek közre, segítséget nyújtottak a tettesnek az egyes biztosítók megtévesztésében, a kár okozásában, ezzel a tettes bűnös magatartását szándékosan segítették. Nem szükséges valamennyi bűnsegéd részéről annak pontos tudata, hogy kinek a bűncselekményét mozdítja elő tevékenységével. Azzal azonban valamennyi bűnsegéd tisztában volt, hogy a közbenjárásukkal létrejött valótlan tartalmú ajánlatokat valaki benyújtja a biztosítókhoz, megtévesztve a szerződéskötési szándékot illetően a társaságokat, ennek folytán valaki nyilvánvalóan jól jár, azaz jogtalanul gazdagodik, a biztosítóknak pedig kára keletkezik. A bűnsegédek valós szerződési akaratral nem rendelkező szerződők toborzásával, a valótlan tartalmú szerződési ajánlatok létrejöttében történő közreműködésükkel a megtévesztési folyamat részeseivé váltak. IV.r. vádlott védőjének érvelése kapcsán hivatkozni szükséges arra is, hogy irreleváns, hogy a részeseeknek bármilyen haszna származott-e az ügyletekből, bár jellemzően számukra is előnyökkel járt az együttműködés, érdekeltté voltak téve minél több ember beszerzésében.

A tévedést kizárják a szerződéskötés fentebb említett és elsőfokú bíróság által is megjelölt körülményei, az ügyfélszerzés sajátosságai, egyes vádlottak utólagos magatartása, hiszen az is megszervezésre került, mit mondjának a rendőrségen.

Egyetértett a Fővárosi Ítéletábla az elsőfokú bírósággal a tekintetben is, hogy a magánokirat-hamisítás nem szükségszerű eszközcselekménye a biztosítók sérelmére elkövetett cselekményeknek. A csalás bűncselekménye más módon is megvalósítható lett volna, ezért a hamis magánokirat felhasználása vétsége a csalás bűncselekményével valóságos anyagi halmazatot képez.

Osztotta a Fővárosi Ítéletábla a törvényszék álláspontját a közbizalom elleni cselekmény elévülésével kapcsolatosan, ezen cselekmények elévülésére nem került sor.

XI.r. vádlott védője álláspontja szerint a közbizalom elleni cselekmény azért évült el, mert a vádlott gyanúsított kihallgatására 2010. június hó 8. napján került sor, a nyomozás elrendelése 2006. évben történt, az 1978. évi IV. törvény szerinti három éves elévülési idő eltelt.

A Kúriai döntések 2016/11/300. számú jogesetében kifejtettek szerint a nyomozás elrendelése a feljelentésben leírt valamennyi olyan bűncselekményre kiterjed, amelynek tekintetében nem került sor a feljelentés elutasítására. Jelen ügyben a nyomozás elrendelésére csalás büntette és más bűncselekmény miatt 2006. február hó 2. napján (nyomozati iratok I. kötet 191. oldal) került sor ügyvéd feljelentése nyomán, e büntetőügyhöz később további ügyek kerültek egyesítésre. A feljelentésekben szerepel a csalás büntette és a magánokirat-hamisítás vétsége leírása. Feljelentés elutasításra egyetlen esetben sem került sor. Az elsőfokú bíróság által az ítélet 183. oldalán rögzítettek minden tekintetben helytállóak, a releváns, elévülést félbeszakító eljárási cselekményekre az elévülési időn belül került sor, az elévülésre vonatkozó védői érvelés nem

megalapozott. Többek között XI.r. vádlott 2008. február hó 5.-i tanúkenti kihallgatása is megszakította az elévülést.

Helyes a törvényszék részéről az ítélet 182. oldalon írt 1978. évi IV. törvény szerinti 3 éves elévülési idő figyelembevétele, szemben a Btk-ban megjelölt 5 éves elévülési idővel.

Adott bűncselekmény kapcsán elsődleges annak eldöntése, hogy a cselekmény bűncselekmény-e, ezt követi annak eldöntése, hogy esetleges büntethetőséget kizáró, korlátozó ok megvalósult-e, ezt követi a büntethetőséget megszüntető okok, köztük az elévülés vizsgálata. Amennyiben a bíróság azt állapítja meg, hogy a cselekmény elévült, a büntető eljárást megszünteti. Ha pedig adott bűncselekmény kapcsán az elévülés nem következett be, személyenként vizsgálandó, hogy összhatásában az elbíráláskori törvény kedvezőbb-e a főszabály szerint alkalmazandó elkövetéskor irányadó jogszabálynál.

Mindezek előrebecsátásával helyesen alkalmazta a törvényszék az elbíráláskor hatályos törvényt I.r., III.r., IV.r., V.r. VI.r., VII.r., VIII.r., IX.r., X.r., XI.r., XII.r. vádlottak tekintetében, indokolása helytálló, mert XIII. és XIV. r. vádlott kivételével az elbíráláskor hatályos büntetőtörvény alapján a cselekmények anyagi jogi minősítése az új törvény szerint az értékhatárok megváltozására figyelemmel kedvezőbb.

Nem osztotta az ítéletábla azon védői okfejtést, miszerint III.r. vádlott vonatkozásában az elkövetéskori törvény alkalmazásának lett volna helye arra figyelemmel, hogy az 1978. évi IV. törvény felfüggesztett szabadságvesztés kiszabását a többszörös visszaeső terhelt vonatkozásában lehetővé tette. A bírói gyakorlat egységes a tekintetben, hogy elsődlegesen a bűncselekmény minősítését, ennek kapcsán a büntetési tételt kell figyelembe venni, amennyiben az az új törvény szerint kedvezőbb, az új törvény alkalmazandó. A büntetés kiszabása körében figyelembe vehető szempontok nem előzhetik meg a minősítést, ezért III.r. vádlott vonatkozásában az elkövetéskor hatályos Btk. alkalmazására a Fővárosi Ítéletábla nem látott lehetőséget annak érdekében, hogy vele szemben felfüggesztett szabadságvesztés kiszabására lehetőség nyíljon.

Helyes ugyanakkor a XIII.r. és a XIV.r. vádlott tekintetében az elkövetéskor hatályos törvény alkalmazása, mert esetükben az új büntetőtörvény nem kedvezőbb.

A cselekmények minősítése helytálló, a tényállásban a másodfokú bíróság által eszközölt kárösszeg változtatások a minősítést nem érintették.

A büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság szinte maradéktalanul feltárta.

További enyhítő körülményként kell figyelembe venni I. r. vádlott vonatkozásában az elsőfokú ítélet kihirdetése után jelentkező betegségeit, III. r. vádlott tekintetében azt, hogy saját háztartásában tartja el élettársa három kiskorú gyermekét, róluk közösen gondoskodnak, illetőleg IV. r. vádlott esetében a rászoruló felmenőről történő gondoskodást.

VII. r. vádlott esetében helyesen nem a büntetlen előélet, hanem az ugyancsak értékelt fiatal felnőtt kor értékelendő enyhítő körülményként.

A kiegészített bűnösségi körülmények alapján a másodfokú bíróság úgy látta, hogy a cselekmények után 13 évvel nincs lehetőség a vádlottak büntetéseinek súlyosítására, az ügyészi érvelés e körben nem helytálló.

Kétségtelen, hogy I.r. vádlott elbíralt bűncselekményeinek tárgyi súlya jelentős, a további vádlottak cselekményei sem csekély súlyúak. Ugyanakkor a büntetőeljárás a vádlottak hibáján kívül példátlanul hosszú ideig húzódott, amely a tisztességes eljárás követelményének nem felel meg, mert mindenkinek joga van ahhoz, hogy büntetőügyét a hatóságok ésszerű időn belül bírálják el. Ebből következően az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor az időmúlás szem előtt tartásával az egyébként indokoltnál lényegesen enyhébb büntetéseket szabott ki.

Helyesen alkalmazott I. r. vádlott esetében a nagyszámú halmazat ellenére is a törvényi minimumban megállapított szabadságvesztés büntetést, ugyanakkor nem látott lehetőséget az ítélet tábla az I.r. vádlott betegségeire figyelemmel enyhébb büntetés kiszabására.

Nem értett egyet az ügyészi indítvánnyal a tekintetben sem a Fővárosi Ítélet tábla, hogy az I.r. vádlottal szemben vezető tisztségviselői foglalkozástól eltiltás alkalmazásának lenne helye, mert a Btk. 52.§ (1) bekezdése szerint a foglalkozás gyakorlásától azt lehet eltiltani, aki szakképzettséget igénylő foglalkozása szabályainak megszegésével, vagy foglalkozása felhasználásával szándékosan követi el a bűncselekményt. Az 54.§ szerint foglalkozásnak minősül, ha az elkövető gazdálkodó szervezet általános vezetését ellátó szerv tagja vagy egyszemélyi vezetője. I.r. vádlott cselekményeit azt követően követte el, hogy a Kft1 társaságban lévő üzletrészét feleségével együtt átruházta, a cégben ezt követően szakmai igazgatóként működött, mely nem azonosítható a tagsági jogviszonnyal vagy ügyvezetői tisztséggel.

Nem látott lehetőséget az ítélet tábla a többszörös visszaeső III.r. vádlott büntetésének enyhítésére sem, mert nagy tárgyi súlyú cselekményeket követett el, többszörös visszaesőnek minősül és az enyhítő szakasz alkalmazásával került sor büntetése kiszabására. Felfüggesztett szabadságvesztés büntetés kiszabása esetében a törvény kizáró rendelkezésére figyelemmel szóba sem kerülhet. Ugyanakkor nem látott indokot esetében a másodfokú bíróság az ügyész által kezdeményezett büntetés súlyosítására sem.

IV. r. vádlott vonatkozásában az ítélet tábla egyetértett az enyhítő szakasz alkalmazásával, az ítéletben meghatározott mértékű közérdekű munka büntetés kiszabásával, esetében sem szükséges súlyosabb büntetés alkalmazása, ugyanakkor enyhítésnek sincs helye.

V. r., VI. r., VII. r., VIII. r., IX. r., X. r., XI. r., XII. r. vádlottakat illetően pedig az enyhítő szakasszal alkalmazott pénzbüntetés kiszabása ugyancsak törvényes, a törvényi keretek között meghatározott, igazodik a cselekmények tárgyi súlyához, a vádlottak személyi, jövedelmi, vagyoni viszonyaihoz. Esetükben enyhébb büntetés kiszabását, illetőleg intézkedés alkalmazását a Fővárosi Ítélet tábla nem tartotta indokoltnak.

Egyetértett a másodfokú bíróság a különös visszaesőnek minősülő XIII. r. és XIV. r. vádlott tekintetében alkalmazott közérdekű munka büntetéssel is. Nem osztotta a fellebbviteli főügyészség indítványát a tekintetben, hogy esetükben az 1978. évi IV. törvény alapján közérdekű munka büntetés ne lett volna kiszabható, az 1978. évi IV. tv. 87. § d) és e) pontja ezen büntetés kiszabását lehetővé tette 1 nap és 50 nap között, így a törvényi maximumhoz közel álló büntetés alkalmazása törvényes. Elmulasztotta ugyanakkor a törvényszék az ítélet rendelkező részében annak megjelölését, hogy egy napi munkának 6 óra munkavégzés felel meg, ezért ezt az ítélet tábla pótolta.

A fellebbviteli főügyészség e két vádlott vonatkozásában felfüggesztett szabadságvesztés kiszabását indítványozta, és ezért tett indítványt az új büntetőtörvény alkalmazására. Figyelemmel arra, hogy a Fővárosi Ítélet tábla az indítvánnyal nem értett egyet, e vádlottakra az elbíráláskori törvény nem

kedvezőbb, helyesen alkalmazta a Fővárosi Törvényszék az 1978. évi IV. törvény rendelkezéseit esetükben.

A közügyektől eltiltást I.r., III.r. vádlott tekintetében mellékbüntetésként tekintette kiszabottnak a másodfokú bíróság a Btk. 33.§ (2) bekezdése alapján.

Megjelölte az ítélet tábla a Btk. 38.§ (2) bekezdésében írt törvényszövegnek megfelelően, hogy I.r. vádlott a börtönbüntetésből legkorábban annak kétharmad részének kitöltését követő napon, míg III.r. vádlott legkorábban annak háromnegyed részének, de legalább 3 hónapnak a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Helyes az I.r. vádlott tekintetében alkalmazott vagyonek Kobzás, mert megállapítható, hogy a Kft1 társaság részére a biztosítótársaságok által kifizetett jutalékok hozzá kerültek, azzal ő gazdagodott. Ugyanakkor a vagyonek Kobzás összegét a másodfokú bíróság csökkentette az I.r. vádlott által a Zrt2. részére fizetendő kárösszeggel, mert a Btk. 74.§ (5) bekezdés a.) pontja szerint nem rendelhető el vagyonek Kobzás arra a vagyoni, amely a büntető eljárás során érvényesített polgári jogi igény fedezetül szolgál.

Az ítélet járulékos rendelkezései törvényesek. A Zrt2. magánfél 32.960.597 Ft-ra és kamataira nyújtotta be polgári jogi igényét, a Fővárosi Törvényszék a tényállásban megállapított összeg erejéig az igényt megalapozottnak tartotta, a fennmaradó összeg erejéig a magánfelet helyesen utasította igénye érvényesítésével egyéb törvényes útra.

A Zrt3. a magánfelet igénye érvényesítésével ugyancsak helyesen terelte egyéb törvényes útra, mert polgári eljárás keretében a kártérítési igény jogerősen megítélésre került, ugyanakkor a jogerősen megítélt összeg a társaság felszámolása miatt behajthatatlan volt.

A Be. 54.§ (7) bekezdése szerint a polgári jogi igény elbírálásának eljárásjogi kérdéseiben a Pp. rendelkezéseit akkor kell alkalmazni, ha erről a Be. nem rendelkezik. A Be. 335.§ (2) bekezdéséből és az 54.§ (8) bekezdéséből következik, hogy a polgári jogi igény elbírálása az elsőfokú eljárásban bejelentett igény összességű keretei között lehetséges. Az elsőfokú eljárásban be nem jelentett igény előterjesztésének tehát a másodfokú eljárásban nincs helye. (BH 2013.296)

A Zrt. jogutódja, a Zrt1. magánfél által a másodfokú eljárásban előterjesztett polgári jogi igényt az ítélet tábla a Be. 335.§ (1) bekezdése alapján - mert az indítványnak a másodfokú eljárásban történő elbírálását az a körülmény zárja ki, hogy az első érdemi elbírálásra figyelemmel a magánfél a jogorvoslati jogától esne el, mely Alaptörvényben biztosított alapjog - egyéb törvényes útra utasította.

Törvényes a rendelkezés az eljárás során lefoglalt tárgyakról és a büntügyi költség viseléséről is.

A személyi adatokban észlelt elírásokat az ítélet tábla a bemutatott okiratok tartalmának megfelelően javította.

A fent írtakra figyelemmel a törvényszék ítéletét az ítélet tábla a Be. 361.§-a szerinti nyilvános ülés keretében eljárva a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján I.r. és IV.r. vádlott vonatkozásában megváltoztatta, egyebekben annak helyes indokainál fogva a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján I.r., III.r., IV.r., V.r., VI.r., VII.r., VIII.r., IX.r., X.r., XI.r., XII.r., XIII.r. és XIV.r. vádlott vonatkozásában helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget a Fővárosi Ítéltábla a Be. 381. §-a alapján megállapította és viseléséről a Be. 338. § (1) bekezdése alapján rendelkezett, a kirendelt védői díjakat a bűnösnek kimondott vádlottakra terhelte.

A másodfokú eljárás során a személyi adatokban bekövetkezett változásokat a Be. 258.§ (2) bekezdés b.) pontja alapján az ítéltábla rögzítette.

Budapest, 2017. év április hó 13. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

Dr. Fatalin Judit sk.
előadó bíró

Dr. Ujvári Ákos sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 2016. év február hó 12. napján kelt 8.B.1368/2012/355. számú ítélete I. r., III. r., IV. r., V. r., VI. r., VII. r., VIII. r., IX. r., X. r., XI. r., XII. r., XIII. r. és XIV. r. vádlott vonatkozásában a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Bf.297/2016/43. számú ítéletével eszközölt változtatással 2017. év április hó 13. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2017. év április hó 13. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Bradáné Bódi Ilona
tiszttviselő